

Se tunne valtasi minut jälleen. Ikävä, järkyttävä ikävä. Syvä onni hänen ajattelemisestaan. Kiukku, en koskaan saisi häntä. Makasin sängyllä kyljelläni ja halasin tiukasti suurta pötkötyynyä. Taustalla soi lempimusiikkiani, erilaisia siirappisia rakkauslauluja. Kyynelet tekivät tuloaan, ja tunsin kun yksi valui suljetun silmäluomen alta, tippuen siniselle, pörröiselle päiväpeitteelle. Avasin silmäni, ja huomasin kyyneleen jättämän tumman laikun. Sivelin sitä sormellani. Kuinka paljon tunnetta voikaan yhteen kyyneleeseen sisältyä, mietin. Näin hänet kaupungilla. Hän oli kavereidensa kanssa, automaattisesti aloin haroa hiuksiani. Ne olivat lantiopituiset ja ruskeat, lisäksi luonnonkiharat. Silmäni olivat moniväriset. Minua oli aina sanottu kauniiksi. "Enää puuttuu enkeliltä siivet", oli mummi joskus sanonut. Hän ei edes vilkaissut minuun päin. Mitä olisinkaan antanut saadakseni katseen hänen harmaista silmistään, saadakseni huomata hänen ruskeiden hiustensa heilahduksen hänen kääntäessään päätään, kuulla hänen matalan naurunsa. Mutta nyt hän oli hiljaa ja tutkaili rannekelloaan. Luovutin. Mitä edes ajattelin? Vedin hiljaa hupun pääni päälle ja käännyn pois päin hänestä. Vaatekaupan muovipussi kädessä, korkosandaalit hiljaa kopisten aloin kävellä. Pääsin liukuovista ulos. Ulkona oli kaunis sää, auringon säteet tanssahtelivat lämpimästi poskillani, kuin pienet oranssit keijukaiset. Otin sandaalin pois, ja laitoin ne muovipussiini. Tunnustelin kuumaa asfalttia jalkojeni alla. Se oli melkein päälleliian kuumaa kävellä. Mutten välittänyt. Aloitin askelluksen. Pidensin askelet juoksuksi. Kädet heiluen juoksin, juoksin ja juoksin. En halunnut lopettaa, halusin juosta tunteitani pakoon. Vanhan leikkikentän kohdilla en enää jaksanut. Huohotin raskaasti, ja kylkeäni pisti. Olin juossut ainakin viisi kilometriä, pysähtymättä. Se oli jo jotain. Mutta en jäänyt miettimään sitä. Istuin pakonomaisesti vanhaan keinuun, joka oli ollut siinä ainakin koko ikäni, 16 vuotta. Se natisi suruisasti laskiessani painoni sen kuluneelle puupenkille. Vasta nyt aloin tuntea kipua reisissäni ja jalkapohjissani. Mutten välittänyt. Pillahdin vain itkuun. Silkasta ikävästä. Tätä ei voinut auringon lämpöiset sädekeijukaisetkaan korjata, toisin kuin olin uskotellut itselleni aina tämän tunteen lähestyessä. Nyt annoin itkun tulla. Ulvoin kuin susi kuutamolla, tunsin silmiäni punoituksen. En välittänyt mistään. Kunnes tulit. Kuulin jo kaukaa kevarin ärjynnän, mutta ajattelin sen menevän ohi kuten muutkin. Ei. Ääni kääntyi puistoon tuovalle tielle. Ennen kuin ehdin tajutakkaan, hän oli kapuamassa oranssin kevarinsa selästä, reppu roikkuen löysänä selässä. En tiennyt kauanko olin tuskaani purkanut, mutten varmaankaan kovin kauan. Hän otti kypärän päästään ja asetti sen kevarinsa päälle tasapainoilemaan. Tuntui kuin maailma olisi pysähtynyt katsoessani hänen silmiinsä. -Hei, hän sanoi hiljaa ja hiekka rapisten käveli eteeni. -H-hei, takeltelin ja niiskaisin. Luoja, miltä varmasti näytin! Pyyhin hieman poskiani hihoillani, ja näkökenttääni ilmestyi nenäliinapaketti. -Kiitos, kuiskasin ja otin paketin. Kuivasin silmäni ja niistin nenäni. Hän odotti kärsivällisesti, että sain kirveltävät kasvoni taas kuntoon. Annoin nenäliinapaketin takaisin hänelle, ja hän laittoi sen reppuunsa. Nousin ja aloin viedä käyttämiäni nenäliinoja ruosteiseen roskapönttöön. Tuuli hulmutti kevyesti hiuksiani, ja hengitin myöhäisillan lämmintä kesäilmaa. Suljin silmäni. Tunsin yhtäkkiä käden kädessäni. Avasin hätkähtäen silmäni, ja hän piti kädestäni kiinni. Millään ei ollut enää merkitystä, ei muulla kuin hänen kosketuksellaan. Käännyin kokonaan häneen päin. Hän näytti kamppailevan itsensä kanssa. Hän ilmiselvästi yritti sanoa jotain. Lopuksi hän vain ähkäisi, ja seuraava hetki oli kuin taikaa. Hän otti toisella kädellä lantiostani ja veti lähemmäs, toisen hän irrotti kädestäni ja nosti sen leukani alle. Yksi varma katseenvaihto, ja hänen huulensa olivat jo omillani. Sitä hetkeä en unohtanut koskaan. Suudelma oli täynnä unelmia ja lupauksia. Jotka hän pitikin. 60 vuotta yhteistä taivalta, kunnes kuoleman harso erotti minut

hänestä. Mutta vieläkin, täällä pilven päällä, seuraan rakkaani arkea ja toivon hänen selviytyvän. Kuolin 10 vuotta sitten, edelleen hän suukottaa kuvaani joka ilta ennen kuin käy nukkumaan. Vielä jonain päivänä olemme taas yhdessä. Ja minusta tuntuu, että hän aavistaa sen myös. Näen sen hänen tavastaan katsoa taivaalle. Hänen hymynsä ja katseensa ovat pysyneet samanlaisina vuosikymmenistä seuraaviin. Uskonut en unelmiin, kunnes sinä, unelmani, minut löysit, paransit ja täytit rakkaudellasi. Aina sua ootan, vannon.